

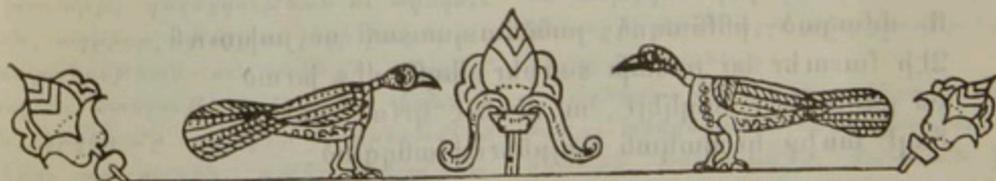
Պ Ա Տ Ա Ս Ի Ա Ն

Սուսին ֆու ու Չարին,
 Կայ եւ ձիւղն ու Բարին,
 Կայ եւ Սէրը մաֆուր,
 Եւ Գուրը իբրեւ ֆոյր,
 (Մարմնացած զրարքուն)
 Հիւանդին վրայ հակած,
 Կայ Մայրը մրցարքուն
 Ինչպէս վարդ մը ծաղկած
 Մանուկի մ' սրնարին:
 Ամէն ինչ, ձիւղն ու Սուսն,
 Բարին, Չարն, Սէրն ու Գուրն
 Նոյն ակէն կը ծագին,
 Կը դառնան նոյն ակին:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ

Ի՞նչ լաւ է այսպէս յաւիտենական
 Քունէն արթննալ,
 Արեւուն նայիլ, սիրով հրմայուիլ,
 Այբիլ, մոխրանալ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ



Բացաւ անոնց ականոզիք,
 Հոն կաթեցուց պուտ մը երկինք:
 Գետին ինկան, երկրպագին
 Ոյդ Անծանօթ մեծ Տեսիլքին:
 Ակնարկներով ազիրսարկու՝
 Մէկը՝ Անոր, միւսն՝ իրարու.
 - «Տէ՛ր, հին փառացղ նոր ծործով հիր
 Դու այս գիշեր առ մե՛զ ազիր»:

 Իսկ Անծանօթն՝ եթերայա՛ծ
 Թուեր առաւ վերասրլաց.
 Անոնց թողում ողջոյնն յետին,
 Որ Իր մասին ա՛լ չերկմտին:

Հ Մ Ա Յ Ե Ա Կ Գ Ր Մ Ն Ե Ա Ն

(Պէյուք, Ապրիլ 1962)